



สิ้นแรง

เรื่องสั้นโดย ชงชัย สุรการ

อะ! มันไม่เข้าใจ! มันไม่รู้ว่ทุกคนหมดแรง เป็นอย่างไร ไอ้เกลอเอ๊ย... แกหมดแรง เมื่อไร แกจะต้องถูกส่งมาอยู่ที่นี้ละ คุณเขาสร้างไว้สำหรับเก็บคนอย่างแกกับข้า

1

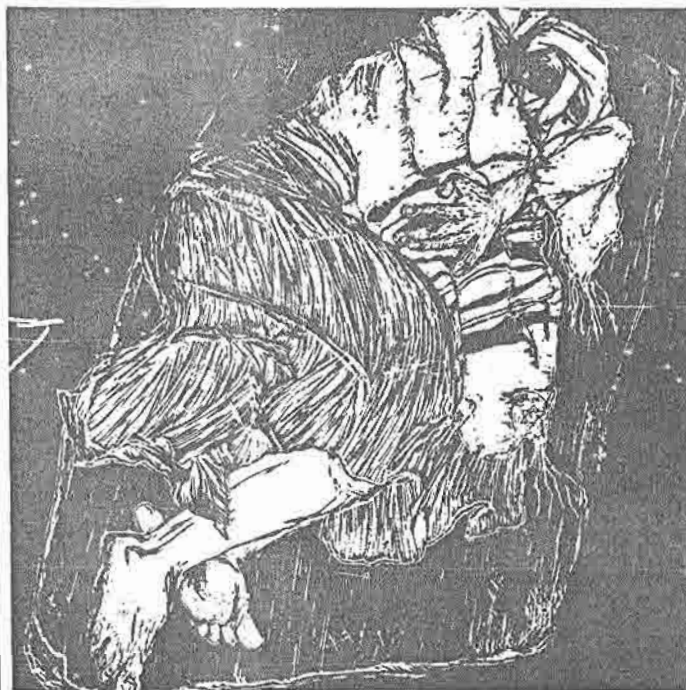
เป็นประจำทุกวันทีเดียวที่พวก ตำรวจหาเศษหาเลยจะพากันมาวนเวียนที่ศาลาริมน้ำบริเวณท่าเทียบเรือ คนแล้วคนเล่าเหมือนฝูงงูมลงวัน คนตลาดที่นั่นรู้ดีว่ามีอะไรเกิดขึ้นระหว่างพวกตำรวจกับพวกพ่อค้าแม่ขายที่แอบขนข้าวสารและน้ำตาล เมื่อพวกตำรวจมาถึงก็จะเมียงมองลงไปทีเรือ นายาน ดุลละ คงก้มหน้าเหลาไม้ในมืออย่างสงบนิ่งราวกับเขากำลังเอาจริงเอาจังกับมัน ทั้งที่ความจริงแล้วเขาเพียงแต่ทำมันเพื่อเกรี้ยวคาญมากกว่าการที่จะนั่งจับเจ้าอยู่เฉยเฉย แล้วพวกตำรวจก็จะวางท่าที่ซึ่งขังตะโกนถาม

“เฮ้ย—ในนั้นคลุมอะไร”

“ข้าวสารครึ่งนายน” นายาน ดุลละ เงยหน้าขึ้นตอบ

“เจ้าของอยู่ไหน”

นายาน ดุลละ ชี้นิ้วไปที่ร้านค้าแกงไก่โรโกโตตรงมุมถนนอีกฟากหนึ่งของศาลาอยู่สุดทางตลาด พวกตำรวจจะทำเป็นวางหน้าเคร่งเครียด



เดินออกไป แต่นายาน ดุลละรู้ว่าพวกตำรวจทำท่าขมขู่ไว้อย่างนั้นเอง พวกนี้เป็นนักแสดงละครที่ชอบพูดจาหวาน ทั้งแอบแฝงความหมายหลายอย่างในคำพูดคำเดียว

พวกตำรวจมักจะมีเปรยขึ้นว่า “ต้องจับกันละ หนีภาษีกันนี่” ความเจ็บงันจะเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วพวกนี้ก็จะพยายามอธิบายให้เห็นถึงความเสียหายยุ่งยากหากต้องถูกพาตัวไปถึงสถานีตำรวจ พวกพ่อค้าแม่ขาย

ย่อมเข้าใจคำพูดเหล่านั้นและรู้ดีว่า จะต้องเลือกวิธีใด ให้พวกนี้เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ในขณะที่เดียวกันก็นึกกันแข่งตาอยู่ในใจ

พอพวกตำรวจคล้อยหลังออกไป พวกพ่อค้าแม่ขายก็จะผลัดกันคำทอให้เห็นถึงความเลวของพวกนี้อย่างสาตเสียเทเสีย นายาน ดุลละจะได้ยินคำพูดมากมายพร่ำพร้อออกมาเหมือนสายน้ำ

“เจ้าแก๊งมันขนเป็นลำเรือทุกคืน

พวกท่า—นี่ทำเป็นตาบอด”

นายาน ดุลละ เคยนึกครุ่นคิดเหมือนกันในบางครั้ง ทำไมหรือ ทั้งพวกพ่อค้าแม่ขายและ “เจ้าแก๊ง” นายานท้องถิ่น ต่างก็ทำในสิ่งเดียวกัน แต่ได้รับการสนองจากพวกตำรวจไม่เท่าเทียมกัน และหากจะให้มองละเอียดลงไป พวกพ่อค้าแม่ขายนั้นมีโอกาสขนข้าวสารเพียงคนเดียว กระสอบสองกระสอบด้วยความทุลักทุเล ขณะที่ “เจ้าแก๊ง” สามารถขนข้าวสารคืนละพันกระสอบอย่างไม่มีรู้สึกสะทสะท้าน ช่องว่างของความแตกต่างอยู่ที่ตรงไหน

หากนายาน ดุลละ จะตอบคำถามนี้ เขาก็มีคำตอบง่ายง่ายที่เขามองเห็น “เงินนะซี” ที่บันดลให้ทุกสิ่งทุกอย่างแตกต่างจากกันอย่างน้อยที่สุดนายาน ดุลละ ก็เคยเห็นพวกตำรวจโค้งหัวให้กับ “เจ้าแก๊ง” อย่างบนอบและพูดจาด้วยดี มันทำให้นายาน ดุลละ พลยนึกเกรงขาม “เจ้าแก๊ง” ไปด้วยเพราะนายาน ดุลละ นั้นทั้งเกลียดทั้งเกรงกลัว และไม่เคียดคิดอยากที่จะคอยแหยกับพวก

* ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือปฐมนายเดือนฉบับที่ 66 เดือนสิงหาคม 2518

ตำรวจ อาจจะเป็นเพราะเขารู้สึก
พร่นพริ้งกับของปิ่นที่เหน็บห้อยตรง
สะเอว และคาดไม้ได้เหมือนกันว่า
พวกตำรวจนั้นจะตั้งข้อหาจับกุมเมื่อ
ไหนหากพวกนั้นรู้สึกเหมือนหน้าขึ้น
มา

เพียงแต่คิดเท่านั้น นาฮาน คูลละ
ก็รู้สึกทราบดีว่าตัวเขานั้นถูกสับแหลก
เหลวถ้าพวกนั้นสามารถหยั่งรู้ว่าเขา
กำลังคิดอะไร มันคงพากันรวมมือ
เนื้อหนังเขาปิ่นไม่มีเหลือแน่นอน
แล้วเขาจะพูดทำไม ชีวิตที่เขาต้อง
แบกหามอยู่บนป่าสองข้างมันหนัก
หนาจนแทบจะล้มทั้งยืนอยู่แล้ว แล้ว
ภาพความคิดเหล่านี้ก็เลื่อนหายออกไป

แม้นาฮาน คูลละ จะไม่ทวน
กลับมาครุ่นคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น
แต่เขาก็ยังคงต้องเผชิญกับเหตุการณ์
เช่นนี้อยู่ทุกวัน เมื่อสบโอกาสพวก
พ่อค้าแม่ขายไม่รีรอที่จะผลัดกัน
ระบายความอัดอั้น

“คอยแต่ทะเลาะดุกดุกแหละ อูย”

พวกนี้จะแสดงความเหลือออก
ออกมาบ้าง จนเมื่อสาแก่ใจแล้วอา
รมณ์ความคับแค้นก็ค่อยมอดดับลง
เพราะความเหน็ดเหนื่อย และทอด
ถอนลมหายใจด้วยความรู้สึกหือแท้
เมื่อล้มหัวลงกับหมอน ขณะที่พวก
ตำรวจจากไปด้วยความสมหวัง และ
เมื่อถึงเวลาแดดตก ก็ตั้งวงเหล้ากินกัน
อย่างครื้นเครงเมื่อถึงวันพรุ่งนี้ พรุ่ง
นี้ และพรุ่งนี้ ทุกสิ่งก็ยังคงเดินมา
ลงเอยในที่เดิม

2

ใครใครที่รู้จักนาฮาน คูลละ
จะบอกว่าเขาคือคนซื่อ จนบางครั้ง
ก่อนไปข้างบัญชีอ่อน เพราะคำพูด
ที่ตรงไปตรงมาของเขานั้นเอง นา
ฮาน คูลละ เป็นไทยมุสลิมแบบทุก

กิริยาบของเขาส่งออกถึงความ
ศรัทธาในพระเป็นเจ้า นับตั้งแต่การ
ปฏิบัติตนอย่างง่ายง่ายจนถึงการสวด
มนต์ภาวนาห้าครั้งในหนึ่งวัน เขา
คือแบบอย่างหนึ่งของคนจนยากทั้ง
หลายที่ตั้งความหวังสุดไว้กับสวรรค์
เบื้องบน

ตอนกลางคืนนาฮาน คูลละ
จะซุกหัวเข้านอนในเรือหางยาวของ
นายจ้าง มีผ้าขาวม้าผืนเก่าที่ใช้สรวัด
คลุมตัว เรื่องที่สร้างความลำบากใจ
ให้แก่เขามากที่สุดคือฝูง บ่อยครั้ง

แต่เขามืด เขามีเวลาว่างบ้างหน้า
อย่างลวกๆ ใช้ผ้าขาวม้าผืนเก่าพัน
แหละเช็ดหน้า แล้วเข็นคานมันไว้
กับเอว เวลานั้นเป็นเวลาที่เขาาน คูลละ
จะต้องทำงานหนัก พวกพ่อค้าแม่ขาย
จะตะโกนเรียก หาแต่นาฮาน คูลละ
ไม่ขาดปาก

“นาฮาน นาฮาน ไปเอาเซ่งที่
บ้านด้วย”

“กระสอบตั้งอยู่บน ลังหน้า
บ้านนะ”

“บอกนายด้วยให้เอาน้ำตั้งเตา

เขาไม่เคยลืมที่จะสวดภาวนา ถึงพระเจ้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว อาจเป็นเจตจำนงใจของพระองค์ ที่จะทดสอบความเข้มแข็ง และความซื่อสัตย์ แต่ทำไมถึงยาวนานนักเล่า หรือเขาต้องใช้หนี้ความผิดบาป ที่ตัวเองทำไว้แต่ครั้งไหนกันนี้

ที่เสียงหึ่งหึ่งดังอยู่ใกล้หูแล้วเขาตบ
มือลงไปอย่างแรงจนหัวหมุน มัน
เป็นภาวะที่สร้างความงุนงงให้กับ
เขามากขึ้น และเวลานั้นเขาจะนึก
ถึงมุ้งเล็กเล็กสักหลัง แต่มันก็เป็น
เพียงความหวังเหมือนกับเขาแห่ง
มองดวงดาวทุกคืน

หากคืนไหนลมพัดแรงเรือก็
จะไหวโคลงจนเขาเห็นยวตัวไม่ติด
แถบชายทะเลฝนฟ้ามักแปรปรวน
เสมอ บางคืนนาฮาน คูลละ จะถูก
ปลุกขึ้นมากลางคืน รุ่งแผ่นหลบฝน
ไปนอนบนศาลาที่สปรกจนเหนียว
ตัว เมื่อผสมกับละอองน้ำมันทำให้
เหนอะหนะจนน่ารำคาญ

นาฮาน คูลละ จะถูกปลุกตั้ง

ไว้” วลา

นาฮาน คูลละ จะต้องขมิ
ขมันเดินออกจากบ้านนี้เข้าบ้านโน้น
แทบว่าจะหัวทุกบ้านบนเกาะ เมื่อ
หอบหิ้วสัมภาระที่ส่งมาถึงเรือแล้ว
ก็ต้องวิ่งกลับไปกลับมากลยหลายเที่ยว
กว่าจะเสร็จเรียบร้อยลงได้

แต่กว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย
ลง นาฮาน คูลละ ก็ต้องถูกคนหลาย
คนตะคอกเสียงแหวโสร่งอยู่เนื่อง
เนื่อง เมื่อเขาหลังเมล็ดลิ้มอะไรไป
บ้าง แล้วนาฮาน คูลละ มักจะได้
ตอบพวกนั้นด้วยความเดือดดาลและ
นายจ้างเจ้าของเรือก็ยังตะโกนอย่างหัว
เสียเมื่อรู้สึกว่าเขากำลังเสียเวลาไป
มาก “นาฮานไว้ย อัยยาคือนักชู้”

“ให้ตายชื้อ...”

นาฮาน คูลละ สบถอย่างจุน
เจียว แต่ก็ต้องเป็นฝ่ายจ้านในที่สุด
เขาต้องเร่งรีบทำงานให้เร็วขึ้น
ทั้งที่เรือไหลย้อยพลัก สองมือของ
เขาหีบคว่ำซูลมุนวุ่นวายไปหมดที่
เดียว มันเป็นความผิดของเขาเอง
หรือที่พระเจ้าสร้างให้เขามีเพียงแค่
สองมือเหมือนกับคนอื่น พระเจ้าน่า
จะบันดาลให้เขามีสักสิบมือ ที่จะ
หอบหิ้วสิ่งของพวกนี้ นาฮาน คูลละ
คิดครุ่นอยู่ในใจ

เรือจะต้องเร่งให้ถึงตลาดแต่
เช้า เพราะพวกพ่อค้าแม่ขายต้อง
แก่งแย่งกันซื้อผักสดและผลไม้ หาก
ไปสายหน่อยก็จะได้ใบ้ชั่งของเน่าช้ำ
ที่เป็นเศษเหลือจากการเลือก หลัง
จากหาซื้อพวกของสดได้แล้ว ก็
จะเป็นรายการของแห้งของชำ สิ่งของ
เหล่านี้จะถูกบรรจุใส่ลงในเชิงและ
กระสอบที่นาฮาน คูลละ จะต้อง
แบกลงเรือจนตัวบิด จนของเต็ม
เพียบล้าเรือ

จะมีพ่อค้าแม่ขายอีกพวกหนึ่ง
ที่แอบขนข้าวสารไปส่งภายหลัง พวกนี้
จะซุกซ่อนห่อข้าวปนเปไปกับเชิงผัก
ผลไม้และกระสอบ แต่ส่วนใหญ่
กระสอบข้าวสารจะซ่อนอยู่ใต้ห้อง
เรือแล้วปิดทับด้วยไม้กระดานที่รอง
นั่ง ถึงกระนั้นพวกตำรวจก็รู้ตัวว่าข้าว
สารอยู่ที่ไหนโดยไม่ต้องเสียเวลารื้อ
ค้น

หลังจากช่วงเวลาเช้าล่วงไป
แล้วตอนบ่ายจึงเป็นช่วงเวลาที่ดี
ข้างว่างเพราะตลาดวาย ผู้คนก็เบา
บาง เสียงสับสนอลหม่านจางหาย
ไป นาฮาน คูลละ มักขึ้นไปนั่งบน
ศาลาริมน้ำ ลมเย็นพัดขึ้นมาตามลำ
น้ำที่ไหลลงสู่ทะเล ทั้งสองฝั่งเป็น
ป่าไม้โกงกางและดินเลนสีดำสปรก
บางครั้งเขาก็หลับใหล เพราะความ
เหนื่อยอ่อน แต่ส่วนใหญ่เขาจะมี
ท่อนไม้เล็กเล็กติดมือ แล้วชักมีดพก
ปลายแหลมที่เขาเฝ้าติดตัวประจำ
มานั่งเหลาปล่อยอารมณ์ไปเรื่อยเปื่อย

* ภายหลังเป็นตำบลชายแดนของมาเลเซีย
อยู่ในรัฐปะลิสหรือไทรบุรีเดิม

ล่าคล่อง คอนเข้าจะเห็นปลาลอย
ฟ่องตายเป็นแพ

นาซาน คูลละ ชายเรือบล่า
เล็กของเขาไปด้วยความท้อเหี่ยวมัน
รู้สึกเหมือนกับว่าเขาได้ขายความเป็น
อิสระของเขาไปด้วย นาซาน คูลละ
เห็นบมิดหนาตามคมลุดดินเลนและ
ขวางหนามจนหนึ่งเท้าระบมเข้าป่า
ตัดไม้โกงกางไปส่งให้พวกพ่อค้าหลุม
ด่าน แต่เขาก็หนีไม่พ้น ผู้คนที่กำลัง
กุมท้องด้วยความทิวโหยทุกตาราง
นิ้วที่พวกนั้นสามารถขุดคุ้ยขึ้นมาแลก
เปลี่ยนเป็นอาหารลงกระเพาะ จะไม่
มีใครรื้อรังเล็ก ทุกคนต้องรีบก้าว
ไปข้างหน้า และรอช้าไม่ได้แม้แต่
วินาทีเดียว ปาไม้ถูกทะเลยราบเหมือน
ลมพายุซัดกระหน่ำ และนั่นหมายถึง
ว่าจะต้องรอกอขไปอีกนานถึงเกือบ
สิบปีที่จะให้ต้นไม้งอกเขยขึ้นมาทัน
ใช้ ซึ่งไม่มีท้องใครจะรอได้ยาวนาน
ถึงเพียงนั้นแน่นอน

และที่สุดนาซาน คูลละ ก็
รู้สึกเหมือนกับตัวเองกำลังจมนม เขา
เดินโซซัดโซเซเหมือนคนบ้าที่ไม่
สามารถแหวกวงล้อมความยากจน
แสนสาหัสนี้ออกไปได้ เขาได้พยายาม
ถึงที่สุดแล้วไซ้ใหม่ พลันเขาก็นึกถึง
พระเจ้า เขาไม่เคยลืมที่จะสวดภาวนา
ถึงพระองค์เลยแม้แต่ครั้งเดียว

อาจเป็นเจตจำนงของพระ
องค์ที่จะทดสอบความเข้มแข็งและ
ความซื่อสัตย์ แต่ทำไมถึงยาวนาน
นักเล่า หรือเขาต้องใช้หนี้ความผิด
บาปที่ตัวเองทำไว้แต่ครั้งไหนกันนี่

4

เวลาค่อยช้าย นายจัน วิสัย
มักจะเดินสามล้อเรือเอื่อยมาที่ศาลาวิมท่า
น้ำ ด้วยใบหน้าที่แดงก่ำ ผมยุ่งเป็นกระเซิง
เหมือนทพ้าแห้ง นาซาน คูลละ จะได้
กลิ่นเหล้าไซ้มาบางเบา พร้อมกับเสียง

ลมหายใจที่ตึงซัดคล้ายเสียงรถยนต์
ติตซัด แกกขบมามั่งมั่งลมที่นี้ หากแกไม่
รีบแก้ทาลงนอนเสียก่อนเพราะความเหนื่อย
หน่าย แกจะถือวิสาสะชวนนาซาน คูลละ
พูดคุยด้วย

นอกจากการตีบสามล้อแล้ว
นายจัน วิสัย ก็ยังมีงานจรในการเป็น
สัปเหร่อในบางครั้ง เพราะนั่นเป็น
หนทางหนึ่งที่ทำให้แกมีเหล้ากินจน
อึ้มหนา ถึงแกจะเมาเทียบแทบว่า
เขาจะทรุดแกก็ไม่เคยหาเรื่องรังควาน
กับใครให้เป็นที่น่ารำคาญ นอกจากพูด

นาซาน คูลละ มักส่ายหน้า
ด้วยความรู้สึกที่เอือมระอาต่อท่าที่
เลอะเทอะของนายจัน วิสัย ป่อยครั้ง
ที่นาซาน คูลละ จะถูกนายจัน วิสัย
ร้องใส่หน้าว่า "ไอ้เบือก" นั่นหมายถึง
ความว่าแกเห็นเป็นเรื่องตลก นาซาน
คูลละ รู้สึกโกรธและนึกอยู่ในใจว่า
ทำไมเขาจะต้องมาคบกับคนขี้เหล้า
หย่าเป็ดด้วย แต่ในความเลอะเทอะที่
นาซาน คูลละ คิดมักซุกซ่อนบางสิ่ง
บางอย่างที่นาซาน คูลละ เองต้อง
ใคร่ครวญด้วยความจงใจเสมอ

วิสัย ชูมือกำหมัดขึ้นสั้นเร้วเร้า
"เมื่อแกกลับถึงบ้าน แกจะทำ
ยังไง นอกจากถูกเขายกมือขึ้นสวด
ภาวนา แกได้แอบกระซิบกับตัวเอง
ในความเรียบนั้นว่าไง ชิวชีวิตแกนั้น
ต้องทำงานหนักมาตลอดเวลาไม่เคย
ก่อกรรมเวรกับใคร ไม่เคยสักขโมย
เป็นความสัตย์ แกจะสารภาพหมด
ทุกสิ่งเหมือนนักโทษที่ถูกศาลาค้น
แต่แท้ที่จริงแกก็คือคนที่หมดค่า"

นายจัน วิสัย หายใจหอบฮึด
ฮึด
"แกจะทำยังไง-ชะ-ไอ้เบือก
ถูกเขายกมือต่อไปหรือแกมีความคิด
อะไรหนักหนานอกจากความจน แล้ว
เมื่อไรแกถึงจะได้หยุดครวญคราง
ซ่าไม่ได้หูหนวกตาบอดอย่างแกคิด
ดอกไอ้เถลยง ทำไมข้าจะไม่ได้อินเล่า
ว่าไอ้พวกนั้นมันเด่าไล่หลังข้าไป เอ๊ย..
ไอ้จันขี้เหล้า ไอ้จันหย่าเป...แต่ข้าจะ
ไปตอแยกับพวกมันทำไม แม้มันไม่
ได้หาข้ามาให้ข้ากินนี่หว่า"

ถึงแม้นายจัน วิสัย จะแสดง
ความศุนต์ แต่นาซาน คูลละ ก็ไม่
ค่อยจะได้พบเห็นบ่อยนัก ส่วนมาก
แกมักจะเฉไฉหลุดถึงเรื่องตลกไปกษา
เพราะความจริงแล้วกลิ่นเหล้าจะติด
อยู่ในปากแกเสมอ เมื่อเวลาที่แกได้
เหล้ามาจกหนึ่งจากงานศพ แกจะชู
มันขึ้นสั้นเร้าแล้วตะโกนดังลั่นว่า "นา-
ซานไว้ว สวรรค์อยู่ในนี้ แกเห็นหรือเปล่า
วะ"

"ปีศาจที่มีกินแกละ" นาซาน
คูลละร้อง

"ไอ้เบือก..."

แม้เวลาบชีวิตจะหนักอึ้งและ
ไร้ความหมายอีกแล้ว แต่นายจัน วิสัย
ก็หมดความรู้สึกที่จะอนาทรกับมันเช่น
กัน แกจะตีบสามล้อคันเก่าของแกไป
เรื่อยเฉื่อย จนกว่าจะมีคนเรียก สาม
ล้อ สามล้อ นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่คาดหวัง
ได้เสมอไป บางวันก็ได้ไม่น้อย
บางวันก็ได้มากหน่อย บางวันก็แทบ
ไม่ได้ ที่คงความสม่ำเสมอตลอดเวลา
ก็คือ แกจะต้องตีบมันไปเรื่อยเรื่อย
และเรี่ยวแรงที่เคยกระฉับกระเฉงก็
อ่อนล้าลงทุกวัน เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แก

แกกำลังหนุ่มแน่น แกอาจยังมีความหวัง แต่เมื่อแกอายุมากขึ้น แกก็รู้สึกทันที ว่าคนอย่างแกกับข้าไม่มี อะไรน่าหวังเลย แกจะรู้สึกเหมือนกับว่า มีคนกดหัวแก ให้จมอยู่ในน้ำจนสำลัก แล้วไง... สุดท้ายแกก็หายใจไม่ออก

พล่ามว่าเพลงของแกอยู่คนเดียว

บางคราวที่นายจัน วิสัย ร้อง
ว่าทำเพลงไปถึงศาลาวิมท่า น้ำ นา-
ซาน คูลละ จะร้องบอกแกว่า มีปีศาจ
ตัวร้ายกำลังสิงอยู่ในร่างแก นายจัน
วิสัย จะร้องตะโกน "ไอ้เบือกเอ๊ย..."
แล้วหัวร่อหึหึ เหมือนรู้สึกขบขันอยู่
สักครู่ จากนั้นแกก็นั่งเงียบท่าทำ
เหมือนกำลังครุ่นคิด แล้วแกก็หัว
เราะก้ากออกมาอีก

"นาซานไว้ว ไอ้ปีศาจจะฮ้านัน
มันไม่ได้กิดท้องแกดอกหรือวะ ข้า
ต่างหากที่ได้ขับไล่ตัวปีศาจออกไป
แล้วอย่างแนบเนียน นี่ นั่นและที่แก
สงสัยทำไมข้าถึงหัวเราะได้ทุกวันนี้ละ
ฮ่า ฮ่า..."

"แกเคยเห็นอะไรหล่นมาจาก
บนนั้นไหมวะ...." นายจัน วิสัย จะ
แหงนหน้าชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้ว
แกก็ส่ายหน้าอย่างคนรู้สึกท้อแท้

"สิลิบเจ็ดปีที่ข้ารอกอขมา แกรู้
หรือเปล่าข้าได้อะไรมาบ้าง ไอ้พวก ห-เหว
มันนอนบนฟูก ตื่นขึ้นมามันก็ยืนชี้นิ้วร้อง
คำใส่ข้าทีเดียว ว่าไอ้ขี้เกียจหลังยาว ห-
แกดูหลังข้าซิ คู่มือข้าซิ มันแข็งยังกะไม้
กระดานอยู่แล้ว แล้วเป็นใจ แกคงอยากลุก
ขึ้นไปกระแทกหน้ามันบ้าง แล้วถามมันว่า
เป็นใจ-สาทหรือเปล่าวะ แต่แกก็ต้องร้องรอ
เมื่อรู้ว่าลูกเมียแกอีกสี่คนกำลังคอยอยู่ทาง
บ้านด้วยความอดใจ"

นาซาน คูลละ รู้สึกตื่นตระ
หนกร่างสั่นเทิ้มเมื่อเวลาที่นายจัน

จะทำ
แล้ว
ตัวเอง
ภานัน
ไม่เคย
ขโมย
หมด
เคคั้น
”
อปฮิด
เมื่อ
กมคิด
แล้ว
ควาง
แกคิด
อินเล่า
เฮีย..
ข้าจะ
มันไม่
แสดง
ก็ไม่
จนมาก
ไปกษา
จะติด
ก็แก้ได้
ภจะชู
”บา
หรือเปล่า
นาฮาน
อึ้งและ
น วิสัย
มันเช่น
งแกไป
ก สาม
ลาคหวัง
ยหน้อย
นก็แทบ
ลอดเวลา
อยเรื่อง
ระเฉงก็
ร้องนี้แก

รู้สึกเหมือนจะหน้ามืด ตาตาย ใน
ทันที แล้วแกก็จะรีบเข้าไปหา
เหล้าอีกครั้ง

5

หลายวันที่เดี๋ยวนายจัน วิสัย
ไม่ได้เขียนมารายมาที่ศาลาริมน้ำอีก
นาฮาน คูลละ รู้สึกเหมือนบางสิ่ง
บางอย่างขาดหายไป ระยะเวลาที่เขา
ไม่เคยรู้สึกโกรธเคืองเลยเวลาที่นาย
จัน วิสัย สบตคำ “ไอ้เบือก” และ
นาฮาน คูลละ รู้สึกเหมือนว่านาย
จัน วิสัย เป็นเพื่อนที่สนิทสนมเวลา
แกร้องตะโกน “นาฮานไว้อ...”

ที่สำคัญก็คือคำพูดมากมาย
ของนายจัน วิสัย มักจะตกหล่นอยู่ใน
สมองของนาฮาน คูลละ เขาเคยนึก
อย่างแปลกใจว่านายจัน วิสัย ไปเอา
คำพูดเหล่านี้มาจากที่ใด นาฮาน คูล
ละเคยถามว่า “แกเป็นคนไม่มีศาสนาหรือ”
“ชีวิตสอนให้แกรู้ไอ้เกลอ”
ครั้งหลังสุดที่นาฮาน คูลละ
พบนายจัน วิสัย แกยังคงมีกลิ่นเหล้า
ติดปากเหมือนเคย แต่ท่าทางซึมเซา
ลงไป แกไม่ได้ตะโกนร้องเรียก น
าฮานเหมือนอย่างวันก่อน เมื่อหนึ่ง
ลงแกจจ้องมองดูสายน้ำราวกับกำลัง
ค้นหาอะไรบางอย่างที่ตกหล่นในน
าฮาน คูลละ แปลงใจ “เป็นอะไร
ละ...”

นายจัน วิสัย สายหน้ายมือ
ขึ้นเช็ดหน้าผาก
“ข้ารู้สึกเหนื่อยลงทุกวัน...แก
กำลังหนุ่มแน่นแกอาจยังมีความหวัง
แต่เมื่อแกอายุมากขึ้น แกก็รู้สึกห
ันที่ว่า คนอย่างแกอย่างข้าไม่มีอะไร
น่าหวังเลย แกจะรู้สึกเหมือนกับว่า
มีคนกดหัวแกให้จมอยู่ในน้ำจนสำลัก
แล้วใจ....สุดท้ายแกก็หายใจไม่ออก”
เมื่อข้ามีเมียข้าก็หวังที่จะให้
ความสุข เมื่อข้ามีลูกข้าก็หวังที่จะให้



อนาคตที่วันหนึ่งมันจะไม่ต้องทำงาน
หนัก แกคิดว่าข้าเดินทางความหวัง
เหมือนของตกหล่นบนถนนหรือ-ชะ
ข้าแบกดิน โปกปูน ดังลัวมขนชยะ
แกต้องทำมันทุกอย่างนั้นแหละ ข้ายัง
จะต้องเล่าให้แกฟังอีกวันหรือ”
“แล้วแกกินเหล้าทำไม”
“แกจะให้ข้าเดินร้องไห้ไปตาม
ถนน หรือคุกเข่าก้มมือตลอดเวลา
หรือ แกจะเิ่งทำไปทำไมอีก เมื่อ
แกรู้ว่าไอ้พวกนั้นมันชี้หน้าใส่แกว่า
ใจ และในความเจ็บที่แกนั่งพร่ำบ่น
กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้วเขาเคยพูดอะไร
กับแกบ้างหรือเปล่า มีแต่แกที่นั่งพูด
บ้ายู่คนเดียว แล้วแกจะต้องสงสัย
ทำไมว่าข้ากินเหล้า”

หลังความวุ่นวายของตอนเช้า
ผ่านไป นาฮาน คูลละ ยังคงนั่งเหล
ไม้แกักราคาเหมือนทุกวัน พวกตำ
รวจนั้นยังคงแวะเวียนมาที่ตลาดไม่
ขาด นาฮาน คูลละ ออดนึ๊กขุ่นอยู่
ใจไม่ได้เมื่อคิดถึงคำพูดของนายจัน
วิสัย ที่เห็นพวกนี้มา แกจะขยับเข้า
มาใกล้แล้วส่งเสียงกระซิบใส่หู “ไ
นาฮาน แกไปเยี่ยมเครื่องแบบพวกขอทาน
นั้นให้ข้าใส่สักวันซี”
บ่อยครั้งที่นาฮาน คูลละ ชะ
เงื่อออกไปที่ถนนเมื่อได้ยินเสียงกระ
ดังฆหรือคนร้องตะโกน แต่เขาก็ไม่
ได้พบนายจัน วิสัย เลย บางครั้ง
นาฮาน คูลละ ก็สงสัยตัวเองว่าเขา
ครุ่นคิดถึงแกทำไม อาจเป็นเพราะ

นายจัน วิสัย พูดอะไรที่ถูกใจเขาอยู่
เสมอกระมัง และสิ่งที่นายจัน วิสัย
พูดก็คือสิ่งที่เขาอยากจะทำ แต่เขา
ไม่กล้า เขารู้สึกหวาดกลัวหากจะพูด
ถึงในสิ่งที่มองไม่เห็น เหมือนการ
เดินเข้าไปในความมืด

แล้ววันหนึ่งนาฮาน คูลละ ก็ได้
รับข่าวคราวของนายจัน วิสัย จากคนใน
ตลาดที่พูดคุยกัน “ไอ้จันมันเข้าไปอยู่ใน
คุกแล้ว”

“ทำไม” นาฮาน ชัก
“เขาวัวมันเป็นขโมย....”
นาฮาน คูลละ นิ่งอึ้ง
ป้ายวันต่อมานาฮาน คูลละ
ไปสถานีตำรวจ เขารู้สึกว่าตัวเองเดิน
เข้าไปด้วยความประหม่าพรั่นพรั้ง
เขาจำได้ว่าน้ำเสียงของเขาช่างแหบ
แห้งเมื่อบอกกับตำรวจว่าจะมาขอ
เยี่ยมนายจัน วิสัย
“แกคอกหรือไอ้เกลอ” นาย
จัน วิสัย ร้องทัก
นาฮาน คูลละ ยืนกระปอง
กาแพให้
“แกรู้หรือปล่าวตำรวจมันว่า
ข้ายังใจ” นายจัน วิสัย พูดเหมือน
เสียงกระซิบ

“มันว่าข้าเป็นขโมย ห้-แต่มัน
ไม่รู้ว้าข้าหมดแรง ข้าบอกมันว่า ข้า
ไม่มีแรงพอจะตีบสามล้อแล้วและ
ข้ามีลูกเมียอีกสี่คน ชะ มันไม่เข้าใจ
มันไม่รู้ว้าคนหมดแรงเป็นยังงัย ไอ้
เกลอเฮีย...แกหมดแรงเมื่อไรแกจะ
ต้องถูกส่งมาอยู่ที่นี่ละ คุกเขาสร้าง
ไว้สำหรับเก็บคนอย่างแกกับข้าเท่า
นั้น”

นาฮาน คูลละ เดินออกจากสถานี
ด้วยความท้อเหี่ยวเหมือนคนสิ้นแรง เขามอง
เห็นภาพผู้คนจำนวนมากเดินมือกุมท้องและ
อีกข้างหนึ่งไขว่คว้าข้าขึ้นไปในอากาศจนล้ม
พับ แต่พระเจ้าก็ไม่ใยดี “ข้าเคยอยู่ที่นี้
นะไว้อ-ไอ้เกลอ” เสียงนายจัน วิสัย ดัง
กึกก้อง